

EN MORDER, EN MASSEMORDER ^{ente}

"Hvor er jeg?", sier jeg til meg selv. Jeg står helt alene i et hus. Et stort hus. Jeg vet ikke en gang hvordan jeg kom hit. Jeg vet faktisk ingenting, jeg vet bare at huset... Spøker.

a 701
j n

Hvis bare pappa hadde vært her, tenkte jeg. Vi pleide alltid å oppsøke forlatte hus sammen. Han fortalte meg spennende historier om hva som hadde skjedd i de forskjellige husene, så det ble enda morsommere å være i dem, og skumlere da, selvfølgelig.

Men denne gangen var det annerledes, for pappa var ikke her, han er ingensteder.

For pappa, ja pappa, han er død. "Du er så tøff du Patricia", pleide han å si. "Bare 12 år å utforske ordentlige spøkelses hus! Det er det ikke mange som tør". Jeg gråter en liten skvett når jeg tenker tilbake på pappa. Jeg savner han så mye! Han var så snill og god, og fikk meg alltid til å le!

Jeg bestemmer meg for å undersøke det nifse huse mer. Jeg beveger meg sakte rundt, men huset knirker mye for det.

"Æ Æ Æ Æ! ! !". Jeg hører noen som skriker, HØYT. Jeg skrekter så mye, at jeg rfaller rett ned på rumpa. Jeg hører

igjen skriket, det samme som istad, men denne gangen enda høyere. Jeg løper opp trappene for å se om lyden kommer derfra. Og det gjør den.

"Patricia! REDD MEG!". Hører jeg, men hvem er det?

Jeg åpner døren, sakte. Så ser jeg hvem som er der. Pappa. Jeg blir ikke glad, jeg blir ikke trist. Jeg viser ingen følelser. Jeg bare står der, og stirrer rett på pappa.

"Patricia! Redd meg! Det er pappa! Det er Øyvind!".

"Pappa, du er et spøkelse, det er ingenting jeg kan gjøre". Sier jeg forsiktig.

Pappa blir stum. Han visste ikke at han var død. Det er ikke alltid spøkelser vet det. Det sa pappa meg en gang.

"Unnskyld pappa", så begynner jeg å gråte.

"Det er jeg som skal si unnskyld", svarer pappa.

"Hva mener du?" Jeg skjønner ikke, hva er det pappa skal si unnskyld for?

"Jeg drepte hun", pappa peker på en jente.

Hun er ung, hun er vakker. Håret hennes er langt og blondt. Huden hennes er hvit som snøen, og øyenvippene er svarte og lange. Jeg tipper at hun er 12 år, sånn som meg. Men hvorfor, hvorfor skulle pappa drepe henne? Er pappa en morder?

"Pappa! Du er en morder! Vet du det?" Jeg skriker til han, men pappa smiler. Jeg vil si ikke at han var et sånt menneske. Jeg visste ikke at han holdt en så stor hemmelighet for meg.

"Patricia, du forstår ikke!" sier Pappa. Han går til en dør like ved, og åpner døren.

"ÆÆÆ! NEEI!" Jeg skriker høyere enn noen

gang.

I rommet ligger det mange små jenter. Det er ca 200 av dem, oppå hverandre. Alle er unge og vakre, og alle er kledd i en hvit nattkjole. Den samme som jeg har.

"Jeg er en morder Patricia, en masse-morder" sier han, pålulesløst. "Og du er mitt neste offer. 'NEEI PAPP!'". Jeg løper, men beina mine svikter, så skjønner jeg at en kniv stikker inn i ryggen min.

"Jeg har med nattkjolen din, Patricia" sier pappa.

Og alt blir sort.

DONE